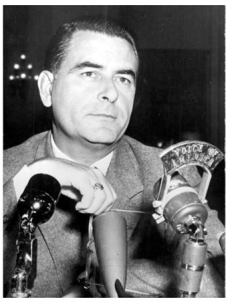
Στην προηγούμενη ανάρτηση με την αφορμή της έκδοσης «Ένα σκοτεινό δωμάτιο», έγινε λόγος για δυο Αμερικανούς διπλωμάτες που υπηρέτησαν στην Αθήνα ως πρέσβεις. Για τον J. E. Peurifoy που ηγήθηκε της διπλωματικής αποστολής από τις 25 Σεπτεμβρίου του 1950 έως τις 9 Αυγούστου του 1953 και τον H. J. Tasca που ανέλαβε στις 20 Δεκεμβρίου του 1969 και παρέδωσε στις 16 Σεπτεμβρίου του 1974. Και οι δύο υπηρέτησαν σε δύσκολες εποχές για τον τόπο μας, αν υποτεθεί ότι υπήρξαν και εύκολες στο χρονικό διάστημα από το τέλος του Εμφυλίου έως την Μεταπολίτευση. Από ένα άσχημο παιχνίδι της τύχης, και οι δύο είχαν κοινό τέλος.

John Emil Peurifoy

Henry Joseph Tasca

Θύματα τροχαίων δυστυχημάτων. Ο πρώτος το ‘55 στην Ταϊλάνδη όταν το Thundebird που οδηγούσε συγκρούστηκε με φορτηγό. Ο δεύτερος το '79 στη Λοζάνη όταν συγκρούστηκε σε διασταύρωση με άλλο όχημα. Και στις δυο περιπτώσεις μέσα στα αυτοκίνητα βρίσκονταν οι γιοί τους. Ο εννιάχρονος γιος του Peurifoy, Daniel έχασε τη ζωή του επί τόπου. Ο μεγαλύτερος γιος του, ο 14ετής Clinton που ήταν σπαστικός, επέζησε. Ο γιος του Tasca, John, τραυματίστηκε αλλά επίσης επέζησε. Οκτώ χρόνια αργότερα κατηγόρησε ευθέως τον Dr. H. Kissinger για τον θάνατο του πατέρα του. Και τα δυο δυστυχήματα συνέβησαν μήνα Αύγουστο. Στις 12 του Peurifoy στις 22 του Tasca.

Στο μεσοδιάστημα, στις 7 Ιανουαρίου του 1957, το περιοδικό Time στην ενότητα «Θρησκεία» και τίτλο «Ο καλύτερος μαθητής», δημοσιεύει μια ιστορία από την εποχή που η οικογένεια των Peurifoys βρισκόταν στην Ελλάδα. Να τεθεί υπόψη ότι μεγάλος γιος ο Clinton, που είχε και το πρόβλημα ήταν συνομήλικος με τον Κωνσταντίνο, γεννημένοι και οι δυο το 1940, και συχνά βρίσκονταν με τον τότε διάδοχο, στα ανάκτορα. Το άρθρο στο Time είχε ως εξής:

«Αν η αλήθεια του Θεού απαιτεί το βασανισμένο κλάμα ενός αθώου παιδιού, όπως υποστήριξε ο Ιβάν Καραμάζοφ, ήρωας του Ντοστογιέφσκι, τότε η αλήθεια του Θεού δεν αξίζει το τίμημα της παραδοχής. Αλλά υπάρχουν και άλλοι τρόποι για να δούμε το αρχαίο μυστήριο του αθώου πόνου, όπως έδειξε την περασμένη εβδομάδα η αξιοσημείωτη ιστορία ενός παιδιού. Την διηγήθηκε ο Ναύαρχος του Έκτου Στόλου των ΗΠΑ, Charles Brown, και αφορούσε τον γιο του παλιού του φίλου J. Peurifoy, Πρέσβη των ΗΠΑ στην Ελλάδα (1950-53). Το παιδί λεγόταν Clinton Peurifoy και ήταν σπαστικό.

"Ηταν ένα λαμπρό παλικάρι", θυμάται ο ναύαρχος, "και, παρά, ή, αν θέλετε, ίσως ακριβώς λόγω της αναπηρίας του, ήταν βαθιά ελκυστικός". Η βασίλισσα Φρειδερίκη αγαπούσε το αγόρι και συχνά το προσκαλούσε σε μακροχρόνιες επισκέψεις στο παλάτι της Αθήνας. Κατά τη διάρκεια αυτών των επισκέψεων, ο νεαρός Clinton Peurifoy έπαιζε ελεύθερα με τα δύο παιδιά της βασίλισσας. Μια μέρα ο πρίγκιπας Κωνσταντίνος είπε στον μικρό Αμερικανό φίλο του:

-"Η αδερφή μου και εγώ μιλούσαμε για σένα και αποφασίσαμε ότι πρέπει να είσαι ο αγαπημένος μαθητής του Ιησού".

-"Τι εννοείς;" ρώτησε ο Clinton.

-"Λοιπόν", απάντησε ο πρίγκιπας, "...ξέρεις πώς είναι. Στο σχολείο, ο καλύτερος μαθητής έχει πάντα να λύσει τα πιο δύσκολα προβλήματα. Ο Θεός σου έδωσε το πιο δύσκολο από όλα, άρα πρέπει να είσαι ο αγαπημένος Του μαθητής".

Με ξαφνικά με δάκρυα στα μάτια, το ανάπηρο παιδί απάντησε: "Δεν σε πιστεύω!"

Ο πρίγκιπας με τη σειρά του απάντησε με όλη την οριστικότητα ενός παιδικού επιχειρήματος: "Δεν με νοιάζει τι σκέφτεσαι. Η αδερφή μου και εγώ νομίζουμε ότι είσαι".

Το ίδιο βράδυ η Βασίλισσα κάθισε στην άκρη του κρεβατιού του Clinton καθώς τον έσυρε μέσα και είπε:

-«Άκουσα τι σου είπε ο πρίγκιπας σήμερα και συμφωνώ μαζί του. Πιστεύω ότι είσαι ο αγαπημένος μαθητής του Ιησού».

Για μια στιγμή, δύο ταραγμένα μάτια την κοίταξαν ξανά. Τότε ο Clinton είπε:

-"Δεν το πιστεύω! Δεν θα το πιστέψω αν δεν πει ο μπαμπάς μου ότι το πιστεύει!"

Αργότερα η Φρειδερίκη μετέφερε στον J. Peurifoy το τι είχε λεχθεί. Ο Πρέσβης κούνησε το κεφάλι του λέγοντας:

-"Δεν μπορώ να του πω ότι το πιστεύω αυτό. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι ένας καλός και δίκαιος Θεός θα το έκανε αυτό στο μικρό μου αγόρι." Ακολούθως, ο Πρέσβης ξέσπασε σε κλάματα. Αλλά τελικά, όπως τον είχε συμβουλεύσει η Βασίλισσα, είπε στο παιδί του πως πίστευε ότι ήταν ο Ιησούς, που του είχε δώσει αυτό το "πιο δύσκολο πρόβλημα".

Το 1955, όταν ο J. Peurifoy ήταν πρεσβευτής των ΗΠΑ στην Ταϊλάνδη, αυτός και οι δύο γιοι του έπεσαν θύματα αυτοκινητιστικού δυστυχήματος. Ο πρέσβης και ο μικρότερος γιος του, ένα υγιές αγόρι τότε 9 ετών, έχασαν τη ζωή τους. Αλλά ο Clinton, 14 ετών, με το σοβαρό πρόβλημα υγείας που είχε, επέζησε, με μια από αυτές τις, για πάντα αινιγματικές μοίρες, όπως το έθεσε ο ναύαρχος Charles Brown, ο οποίος σημείωσε, ότι πριν πεθάνει ο J. Peurifoy, είχε φτάσει να πιστέψει πραγματικά ότι ο Θεός με τον τρόπο του, που ξεπερνά κάθε ανθρώπινη κατανόηση, ετοίμαζε ένα αγαπημένο μέρος για ένα μικρό αγόρι που έπρεπε να περάσει τις επίγειες μέρες του ως απελπισμένος ανάπηρος».

Πολύ κοντά στο χαρακτηριστεί βαθιά θρησκόληπτο, το άρθρο, αναμειγνύοντας βασιλιάδες πρίγκιπες, Θεό, ατυχία, μοίρα και ολίγον από Ντοστογιέφσκι είχε και αντιδράσεις, αντίστοιχες με τα ήθη της εποχής.

Έτσι μετά από λίγες εβδομάδες το Time δημοσίευσε επιστολή από γυναίκα αναγνώστρια με εγκεφαλική παράλυση που υπερασπιζόταν τον Clinton θέτοντας ένα αιχμηρό ερώτημα: *«Γιατί γινόμαστε θορυβώδεις και μη πρακτικοί καθώς και μισαλλόδοξοι όταν μιλάμε για θρησκεία;».*

Μια άλλη επιστολή αποκαλούσε την άποψη που υιοθετούσαν το Time και η Φρειδερίκη ως *«φανταστικά ανώριμη».*

Ο Peurifoy και οι γιοι του βρίσκονται μαζί στο Εθνικό Κοιμητήριο του Arlington. Η Betty Jane Cox Peurifoy η χήρα του πρέσβη, ξαναπαντρεύτηκε αργότερα τον Arthur Chidester Steward. Απεβίωσε το 1998 στα 86 της χρόνια.